



ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, поставити:

за начелника четврте класе округа смедеревског Благоја Барловца, јавног правозаступника из Београда.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 1. новембра 1908. године у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела поставити:

за секундарног лекара болнице за душевне болести д-р Душана И. Стојимировића, лекара среза грочанског, по молби; за секундарног лекара гинеколошког одељења бабичке школе д-р Петра Ђукића, лекара среза моравског, округа нишког, по молби;

за лекара среза грочанског д-р Милана Д. Стојановића, лекара среза моравичког, по молби, и

за лекара среза моравичког Радисава Јаковљевића, бившег среског лекара.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 5. новембра 1908. године у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I, на предлог Министра унутрашњих дела, решено је:

да се Благоју Барловцу, начелнику четврте класе округа смедеревског, уважи оставка коју је поднео на државну службу.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 5. новембра 1908. године, у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, поставити:

за начелника четврте класе округа смедеревског Маноја Лазаревића, члана прве класе Управе вароши Београда.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 6. новембра 1908. године у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела поставити:

за секретара четврте класе антропометриско-полицијског одељења Министарства унутрашњих дела у Београду, Добривоја В. Бакића, секретара пете класе истог Министарства и шефа антропометриско-полицијског одељења у Пожаревцу;

за вршиоца дужности члана Управе вароши Београда, у рангу начелника среског треће класе, Живојина Лазића, полицијског писара прве класе среза лужничког;

за писара друге класе антропометриско-полицијског одељења Министарства унутрашњих дела у Београду Милутина Т. Марковића, полицијског писара исте класе Управе вароши Београда;

за писара треће класе Министарства унутрашњих дела и шефа антропометриско-полицијског одељења у Пожаревцу, Стевана Д. Тодорића, писара исте класе антропометриско-полицијског одељења истог Министарства, у Београду, по службеној потреби, и

за полицијског писара прве класе Управе вароши Београда, Миљивоја Бели-Марковића, пређашњег полицијског писара.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 9. новембра 1908. године у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Без значаја је то, да ли је смрт последица кажњиве радње или је последица каквог другог узрока. — Закон, даље, тражи, да је повређени или оштећени *опредељено* означио једно лице за учиниоца. То значи, да је повређени или оштећени морао сам својим чулима непосредно опазити како извршење кривичног дела, тако и кривца, јер само тако може тачно и опредељено да означи једно лице за учиниоца. Из овога изилази да овога основа не би било, кад би повређени или оштећени по околностима или знацима изводили да је једно лице учинилац. Ако се утврди да је повређени или оштећени могао бити саслушан од иследника или суда, али да је он то намерно омео или пропустио, то ни изјава, коју би он учинио пред смрт, не би могла образовати овај основ подозрења.

4. Четврти и последњи ближи основ подозрења с полу-доказном снагом јесте исказ саучесника који своју кривицу признаје и терети другог (т. 4 § 123). Да би исказ саучесника могао дати овај основ, мора он одговарати свима захтевима постављеним у § 231, — дакле, мора бити и суочен

с оним кога терети. Ако више саучесника (најмање два), који своју кривицу признају и терете другог, нису суочени с оним кога терете, онда њихови искази вреде само као ближи основ подозрења. И њихови искази морају одговарати свима захтевима из § 231, изузев захтева о суочењу. Који су то захтеви, видели смо кад је било речи о сведоци саучесника (раније § 37).

У нашој судској пракси, нарочито ранијој, спорно је питање: да ли један саучесник мора и на главном претресу теретити другог саучесника и с овим се суочити, па тек тада да његов исказ вреди као основ подозрења из т. 4 § 123?

Често су се дешавали случајеви, да један саучесник у генералној истрази за себе призна кривицу и терети другог, али да на главном претресу пориче како своје признање тако и терећење другог, те су стога неки судови узимали да се у таким случајевима исказ саучесника може узети за основ подозрења из т. 4 § 123, док су други узимали да не може. Па и општа седница Касационог Суда у року од годину и по дана донела је по овом питању две сасвим различите одлуке. Одлука од 14 новембра 1884 бр. 3217 гласила је, да исказ саучесника не може вредети као основ подозрења из т. 4 § 123 ако терећење и суочење није поновљено и на главном претресу, а одлука од 19 марта 1886 бр. 649 гласила је да то може бити.¹⁾ Другу одлуку општа седница Касационог Суда образлаже тиме, што се § 231 у т. а позива на т. 7 § 229, по којој је довољно да је то терећење учињено и пред иследном власти у генералној истрази.

И ако би се позивањем на т. а § 231, која наређује да исказ саучесника мора имати иста својства која и сведоци сведока поменути у § 229 т. 1, 2, 3, 6 и 7, а т. 7 овога законског наређења допушта да је сведоци сведока учињена или на главном претресу или у генералној истрази, и ако би се, дакле, из овога могло заступати овако гледиште, које је заузела општа седница, ипак је такво мишљење погрешно и противно закону. Јер, кад став први §-а 231 стоји у противречности с т. а тога истог параграфа, па се у ставу првом и јасним и недвосмисленим речима утврђује да ће исказ саучесников вредети ако овај другог терети на главном претресу, а у т. а § 231 се само упућује на други закон, у овом случају на т. 7 § 229, и из тога упућивања се изводи да саучесник не мора на главном претресу теретити другог, онда је несумњиво да ће став први имати преваге над т. а § 231. Сем тога, основ законском наређењу, да исказ и суочење саучесника буде на главном претресу јесте још и тај, што казивање у очи на главном претресу треба да буде пробни камен за истинитост тога исказа. То ће увек бити случај, кад саучесник на претресу свечано, пред судијама, странкама, слушаоцима отворено понови терећење па чак и после разних управљених питања на њега. Ако се ово не би тражило, онда не би било разлике између сведоци способног сведока и сведоци саучесника, кога закон сматра сумњивим па и неспособним сведоком. Забуна не може доћи ни отуда, што § 123 т. 4 не предвиђа да терећење и суочење има бити на главном претресу, јер је ово могло и изостати, кад та тачка тражи постојање свих претпоставака из § 231. Несумњиво је, према овоме, да саучесник, који за себе кривицу признаје и другог терети, мора то овоме и у очи да каже на главном претресу, па да се његов исказ узме за основ подозрења из т. 4 § 123²⁾.

¹⁾ Право за 1886 с. 343—347.

²⁾ Овако је исто протумачена и т. 5 § 140 аустријског поступка, одакле је узета т. 4 § 123 нашег поступка, јер се и тамо каже да исказ саучесника мора имати својства §-а 271, коме у свему одговара наш § 231. Rulf, Commentar II 114.

Какви морају бити основи подозрења, па да се могу узети за доказ?³⁾

Да се основима подозрења може нешто доказати, морају они бити:

1. доказани или истинити.

Говорећи о појму основа подозрења (раније § 41 Г), видели смо, да једна чињеница може бити основ подозрења само тако ако је испуњено ово двоје: а) ако је та чињеница доказана или истинита, и б) ако стоји у тесној логичној вези с чињеницом која је предмет доказа, т. ј. ако је таква да се из ње даје извести закључак на истинитост друге чињенице. Несумњиво је, да је истинитост основа подозрења један од најбитнијих услова за његову важност, стога је од значаја питање: како и чиме се доказује истинитост основа подозрења?

И ако нам закон не даје сасвим јасан одговор, јер у првом одељку § 239 наређује само то, да основи подозрења »треба да су доказани«, а не вели и на који начин, — ипак се има узети да се питање о истинитости основа подозрења мора оцењивати према свима прописима о доказима. Према томе, поједини основ подозрења може се, на првом месту, доказивати непосредним доказним средствима. Али, сем тога, основи подозрења, као и свака друга кривично-правно важна чињеница, могу се још доказивати и посредним путем или основима подозрења. Да ово може бити, види се из другог одељка § 239, у коме се говори о случају, кад би више збића или околности тек једна с другом сачињавале основ подозрења; дакле, кад се из више доказаних чињеница закључком долази до једне чињенице, која је опет само основ подозрења у односу према оној чињеници која је предмет доказа. Тако н. пр. основ подозрења: да је оптужени био на месту извршеног дела, изводи се отуд, што је он непосредно пре извршења виђен да се упутио месту извршења, за тим што је непосредно по извршењу дела виђен да иде од места извршења, као и отуд што су на месту извршења нађене његове стопе или траг. Или тај исти основ подозрења изводи се, из тога, што је на месту извршења нађена марама оптуженог и траг од његових ногу. Овде сад може да настане даље питање: како се имају доказивати те околности које образују или које доказују један основ подозрења? Могу ли се и оне доказивати опет околностима или само непосредним доказима? Закон не даје одговор на ово питање, али се у посредном доказивању не сме ићи у бесконачност, т. ј. основи или околности које дају и доказују један основ подозрења не могу се више доказивати посредним већ само непосредним доказним средствима. Тако н. пр. да марама, нађена на месту извршеног дела, припада оптуженом, не може се доказивати околностима, већ непосредним доказима.

Основи подозрења по правилу и у првом реду треба да буду доказани непосредним доказним средствима, и тек у недостатку ових посредним путем т. ј. околностима или основима. Кад се основ подозрења доказује непосредним доказима, онда за ове важе сва правила која је закон за њих поставио. Ако се, према томе, основ подозрења треба да докаже сведоцима, то су за потпун доказ тога основа потребне бар две сагласне сведоци са свима погодбама из § 229. Од овога правила § 239 чини два важна изузетка, по којима је и само једна сведоци довољна па да се узме да је основ подозрења доказан. Ти су изузетци:

³⁾ Kitha, Beweislehre 400—416, 372—381; Mittermaier, Beweislehre 462; Rulf, Commentar II 135—140, 128—130.

а) Кад више околности тек једна с другом у друштву чине основ подозрења, кад се, дакле, основ подозрења доказује опет основима подозрења, онда се свака од тих околности има узети доказаном ако их посведочи по један и то различит сведок, па онда и основ подозрења који се добија стицајем више таквих околности (§ 239 други одељак). Оваких околности мора бити најмање две. Овде је важно да сведоци буду различита лица а не једно. Ако би, према томе, један сведок посведочавао више околности, које заједно дају основ подозрења, то се том једном сведошвом не би ни те околности ни основ подозрења сматрали доказаним. Тако н. пр. ако би један сведок посведочио да је видео оптуженог где иде к месту на коме је извршено убиство; за тим ако исти сведок сведочи и то да је оптуженог видео како се враћа од места на коме је убиство извршено, то се основ подозрења: да је оптужени у времену извршења дела био на месту на коме је дело извршено, не би могао узети доказаним стога, што један сведок посведочава обадве околности које дају поменути основ подозрења, али би се он сматрао доказаним кад би обадве околности посведочавала два различита сведока. — Да више околности могу дати један основ подозрења, потребно је да се оне међу собом подударују и да једна другу допуњују и поткрепљују.

б) Сведошва једног сведока довољна је за доказ једног основа подозрења, кад противу оптуженог постоји већи број основа подозрења него што то закон (§§ 237, 238) тражи, па би сваки основ подозрења од по једног и то различитог сведока био осведочен (§ 239 трећи одељак). Сведошве ових сведока морају имати све услове који се траже за вредност једне сведошве (§§ 229, 230, 231). Ако н. пр. закон тражи три основа подозрења за потпун доказ, а противу оптуженог има четири или више, то се сва четири основа подозрења имају узети доказаним, ако сваки од њих утврђује по један и то различит сведок.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић

Шта се не може узети у попис за извршење судских одлука?

(Објашњење § 471. судског поступка у грађанским парницама.)

I. Општа посматрања.

1. Велики број судских одлука у грађанским парницама садржи осуду тужене стране на задовољење тужиоца, т. ј. испуњење онога, што је тужбом тражено. Изричући осудом ову заповест туженоме, суд у исто доба завршава једну фазу судскога рада у дотичном спору, извиђање и суђење, и ствара основ за нову фазу, *извршење* или *егzekуцију* судске одлуке.

Предмет извршења једне судске одлуке јесу личност дужникова и његова имовина (у ширем смислу: телесне ствари и права, која имају имовинске вредности). Њих, дакле, егzekуција обухвата, на њих је она управљена.

Што се тиче личности дужникове, као предмета за извршење осуде, противу дужника изречене, она у данашњем праву, на супрот старијем,¹⁾ само у толико долази у обзир,

¹⁾ И то не само римском већ и германском [в. исцрпну студију *Horten, die Personalexecutio in Geschichte und Dogma*, две свеске, нарочито за римско (стр. 17. и сл.) старије право, по коме је дужник, у циљу принуде за плаћање дуга, могао бити не само хапшен, у ropство продаван него чак и живота лишан].

што се дужник може затворити у циљу, да се од њега изнуди извршење оне радње, на коју је осуђен, а која је чисто личне природе, те је не може неко други о трошку осуђенога извршити.²⁾ Сем тога и у томе, што се дужник може лишити слободе, кад предузима оне радње, које су му по извршној судској пресуди забрањене, или неће да трпи оно, што је такође по извршној судској пресуди дужан трпети од стране тужиоца.³⁾

²⁾ В. § 354. аустр. уредбе о извршењима од 1896., који гласи: „Потраживање да се изврши нека радња, коју не може неко трећи извршити, и чије предузимање у исто доба зависи искључиво од воље обвезаног, извршује се на тај начин, што се обвезани на захтев принуђава на извршење радње од стране суда новчаним казнама или затвором, чије трајање скупа може изнети шест месеци.“ В. и §. 888. немачког грађ. суд. пост. По § 496. други одељ. нашег грађ. суд. пост. у оваком случају враћа се тужитељу пресуда, са назначењем од стране егzekутивне власти, зашто се није могла извршити (дакле за то што осуђени дужник није по позиву власти хтео да изврши чисто личну радњу), ако није пресудом уједно решено, колику ће накнаду осуђени тужитељу дати, ако не би хтео посао урадити. Према овоме у нашем праву нема у одредбама о извршењу пресуда изрична прописана о томе, може ли се осуђени на испуњење неке чисто личне радње принудити новчаном казном и затвором. Ипак ја мислим да је таква принуда и по нашем законнику о пост. суд. могућа. Тужилац може тражити да се тужени осуди на извршење чисто личне радње (на пр. да изради погођену слику, да напише уговорену приповетку, да пева у позоришту) и у исто доба захтевати, да у пресуди буде означено, да га полицијска власт као егzekутивна може на извршење дужне радње принудити новчаним казнама или затвором до године дана. Ово изводим из §§ 300., 301. и 353. у вези са § 2. грађ. суд. пост. Полагање откривајуће заклетве по пресуди такође је чисто лична радња дужникова, на чије се извршење дужник може средством затвора принудити, и по аналогiji из дотичног §-а имају се и други слични случајеви решити. Наравно да тужилац може на место такве принуде захтевати према § 496. II одељ. накнаду штете. Овакав начин принудног извршења грађанске судске пресуде није у противности са чл. 12. Устава, по коме се казна може установити само законом и применити једино на дела, за која је закон у напред рекао, да ће се том казном казнити. Јер овде је у овом члану Устава говор о казни и кажњавању грађана, дакле о *праву државе*, да учинице извесних, по државу и државни поредак опасних, дела казни; њено се право оснива на кривичном законнику и држава може само за она дела учиниоца казнити, за која је на то законом овлашћена. Ту је, дакле, казна одмазда учиниоцу за учињено противправно дело, извесна штета на слободи и имању његовом, која му се због учињеног дела наноси. Међутим кад се неко судском пресудом у грађанској парници осуђује на новчану казну или затвор у циљу принуђења на извршење грађанске пресуде, онда није у питању право државе на кажњење, већ *право приватнога* лица да му држава од осуђенога изнуди испуњење његовог потраживања. Осудом на плаћање новчане казне и стављањем у притвор не вређа се ни једно правно добро осуђенога, пошто се тиме иде само на то да он изврши ону радњу, за коју је по правилу већ неку корист од тужиоца примио, и пошто од осуђенога увек зависи да извршењем дужне радње избегне казну, а то код јавне казне није случај.

³⁾ В. § 355. аустр. уред. о изврш., § 890. нем. грађ. суд. поступ. и § 495. нашег грађ. суд. пост. По § 355. аустр. уредбе о извршењима може дужник, који је осуђен да извесне радње не предузима или да трпи извесне радње тужиоца (на пр. да овај прелази преко тужиоцевог имања), бити на то принуђен од егzekутивног суда новчаним казнама и затвором до године дана. Оваког изричног прописа нема у нашем законнику о грађ. суд. поступ., чији § 495. који такав један случај предвиђа, не прописује санкцију у њему садржане законске одредбе. Шта ће, дакле бити, настаје питање, кад дужник неће да трпи извесне радње тужиоцеве или предузима према тужиоцу оно, што по пресуди не сме предузети? По моме мишљењу може се тужиоцу тада на основу прописа казн. зак. дати заштита његовога права, дакле тужени принудити на извршење пресуде. На пр. тужени је осуђен да не сме према тужиоцу предузимати радње означене у § 375. а. II одељ. Учини ли он противно пресуди, биће кажњен по том зак. пропису. Или на пр. случајеви из § 375. У оваким случајевима тужени се кажњава, истина, због поступка кажњивог по казн. зак., али тиме се посредно извршује и грађанска пресуда, по којој тужени према тужиоцу дотичне кажњиве радње није смео предузети. У осталом и у овом случају може тужилац тражити да се пресудом грађанском тужени осуди на непредузимање дотичне радње или на трпљење извесне радње од стране тужиоца с тим, да се каже, да се извршење пресуде може од туженога изнудити новчаном казном или затвором, за чије оправдање важи оно, што је у примелби 2-ој казано. Сем тога остаје му, наравно, право, да тражи накнаду штете, — ако ју је претрпео — због неизвршења пресуде.

2. Имовина дужникова може на два начина бити предмет за извршење пресуде: или средством *генералне* или *специјалне егзекуције*. Под првом се подразумева право повериочево, да за извршење осуде узапти одједном *целу* имовину дужникову, а под другом право повериочево, да само *поједине, одређене* делове имовине дужникове узапти (наравно онолико, колико је за његово намирење довољно, што често може водити узапћењу и целе имовине дужникове). Наш законик о п. с. у грађ. парницама усвојио је специјалну егзекуцију, в. §§ 466. и сл.

3. С погледом на садржину осуда, које су предмет извршења, егзекуција може бити у првом реду двојака: егзекуција *тражбина*, које се у *новцу састоје*; ту се, дакле, од дужника има наплатити извесна сума новаца, на чије је плаћање дужник осуђен (§§ 466. и сл., 489, 496, 497. грађ. суд. пост.), и егзекуција *тражбина*, које се *не састоје у новцу*, већ у неком другом давању, чињењу или нечињењу (§§ 491, 493, 495, 496), које се од дужника има изнудити. Пропис § 471. грађ. суд. пост., о коме ће у овој расправи бити говора, тиче се оних судских осуда, по којима дужник има плаћати повериоцу извесну суму новаца — § 466.⁴⁾

4. По правилу за извршење судске осуде, по којој дужник има плаћати извесну суму новаца,⁵⁾ могу се узети у попис *сви саставни делови његове имовине*, коју он има у моменту извршења осуде, и којом по закону може располагати. Ту, дакле, долазе покретне и непокретне ствари и разне преносиве тражбине дужникове (в. § 407.).

Модерно право, напуштајући принцип да и *личност* дужникова одговара за извршење пресуде, морало се постарати, да што јаче *имовину* дужникову подвргне егзекуцији, те да на тај начин даде што боље гаранције, да ће повериоци наплатити своје тражбине, чиме се, сасвим природно, помаже установа кредитирања, тако потребна привредном животу данашњег друштва. Који ће се баш делови дужникове имовине пописати и продати, остављено је дужнику да сам одреди (§ 466.), што је учињено на олакшицу дужнику, коме су, можда, неке ствари више, а друге мање потребне, док је међутим повериоцу сасвим равнодушно, које ће се ствари дужникове продати и он за своју тражбину измирити.

5. Али са овим правилом: да се *сви саставни делови* дужникове имовине могу узети у попис за извршење судске осуде, не сме се, по схватању модерне правне науке, ићи до крајњих граница. Поверилац, истина, има права да се из дужникове имовине измири, али тако, да се при томе води рачун и о егзистенцији дужниковој. Шта ће бити са дужником, коме је за рачун повериоца продат и последњи клинац из куће? Зар се на пр. једном занатлији неће упропастити цела будућност, кад му се прода за дуг и најнужнији алат? Чиме ће он онда радити и своју породицу издржавати? Зар његова радна снага није тада изгубљена и за њега и за *државу*, чији је он порески обвезник? Зар не захтевају и *ошти интереси* друштва, да се, изузимањем извесних ствари дужникових од егзекуције, њему да могућности за одржањем егзистенције, без чега би пао на терет друштву,

било тиме што ће тражити милостињу од друштва, било тим што ће га угрожавати злочиним делима, учињеним због оскудице? На послетку често је пута и у интересу самога повериоца, да се не продаје и последња ствар дужникова, јер поверилац, који се ни продајом целокупне дужникове имовине не би могао измирити, може се надати да ће дужник, имајући најнужније ствари и алатке, доцније моћи зарадити толико, да се остатак тражбине повериоцу плати. Са ових разлога, дакле, постоје у свима модерним законцима о поступку судском у грађанским парницама, па и у нашем, (§ 471.), одредбе, по којима се извесне дужникове ствари (у ширем смислу — телесне ствари и права) не могу узети у попис за извршење судских осуда.

6. Из тога факта, што изузимање извесних дужникових ствари од пописа и продаје, бива, као што је горе наведено, и у *јавном интересу*, следује правило, да је извршна власт *по званичној дужности* позвана, да се стара о томе, да ствари, изузете од пописа, у попис не узима. Према томе извршна власт неће ове ствари узимати у попис ни онда, кад су се поверилац и дужник сложили, да се и оне у попис узму, а такође ни онда, ако се дужник унапред одрекао законског благодејања, по коме му се извесне ствари не могу у попис узети. Јер ако би се противно допустило, онда би законодавчева намера о одржању егзистенције дужникове могла бити изиграна: повериоци би, често пута, дајући кредита дужницима, то чинили само под условом, да се ови одреку благодејања из § 471. Тиме се објашњава и пропис § 380. грађ. суд. пост., по коме се обезбеђење (забрана и прибелешка) не може тражити на оне ствари и на онолико, које се за извршење пресуде у попис узети не могу. Које ће се пак ствари у конкретном случају сматрати као изузете од пописа, одредиће извршна власт у моменту кад приступа попису дужникових ствари. Законодавац само *in abstracto* побраја, које се ствари једнога дужника не могу у попис узети, а од извршне власти зависи да, с обзиром на § 471. и на побуде законодавчеве одредбе, одреди које су то баш ствари дужника Н. Н.,⁶⁾ које се пописати не могу, јер су му ради одржање егзистенције потребне.

7. Кад већ законодавац у § 471. грађ. суд. пост. извесне ствари дужникове изузима од пописа, онда за све друге ствари дужникове важи правило, да се оне могу у попис узети.⁷⁾ Ту дакле нема места аналогiji. Ма како једна ствар била од преке потребе дужнику, она се у попис може узети, ако није изрично од пописа изузета. Пропис § 471. већ је изузетак од правила, да целокупна имовина дужникова може бити узета у попис ради измирења поверилаца, па с тога се има најстроже тумачити. Истина могло би се резоновати, да се из циља, који је законодавац одредбама § 471. хтео постићи — одржање егзистенције дужникове — може у сваком конкретном случају извести, које су ствари изузете од пописа, које су му преко потребне. Али законодавац није поставио једну општу норму у томе смислу, да се егзекутивној власти даје право да у појединим случајевима сама одређује, шта је дужнику преко потребно оставити ради одржавања егзистенције. На против он поступа казуистички, сам дакле изрично побраја ствари, изузете од пописа, бојећи се злоупотреба. За то и власт, која попис врши, не сме сама те ствари *in abstracto* одређивати.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

Д-р Драг. Аранђеловић

⁶⁾ На пр. ако је он рукоделац, које „најнужније“ алатке — тач. 4. § 471.

⁷⁾ У колико није другим неким законом изузете од пописа. —



WWW.UNIBIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

МОДЕРНИ АМЕРИКАНСКИ СИСТЕМ ПОПРАВКЕ ОСУЂЕНИКА

(НАСТАВАК)

Такви су били утисци великога енглескога песника. Доцније се пак показало да је то стање било и сувише тамно оцртано. Он је баш описао једнога немачкога осуђеника, Шарла Лангхајмера, кога је представио као потпуно телесно и душевно руинираног човека, истичући, да је то последица начина извршења казне. Тај Лангхајмер имао је заиста јако развијену животну енергију, а изгледа да баш није био непријатељ Eastern Penitentiary. У другим казним заводима био је противу своје воље осам пута, а у Eastern Penitentiary провео је у осам осуда свега шеснаест година живота. Године 1884. вратио се у њега драговољно. Тада је био 80 година стар, немоћан за зараду и болестан. Невољнику нису одбили пријем. После једнога месеца боловања стиже га смрт у његовом драгом казном заводу.

У доба Дикенсове посете владао је самачки затвор и са осуђеницима је заиста строго поступано. Али то се од тада из основа променило. То нам најбоље доказује, ако бацимо један поглед на предмете, који су допуштени да има осуђеник у казном заводу.

Према уредби од 5. децембра 1903. године, осуђеници завода „Eastern Penitentiary“ смеју да имају у својим ћелијама ове предмете:

- 1) прибор за шивење;
- 2) прашак за зубе;
- 3) четкицу за зубе;
- 4) сапун;
- 5) чешљеве;
- 6) четке за косу;
- 7) прибор за цртање;
- 8) цвеће;
- 9) папуче;
- 10) сатове;
- 11) дувана (пола килограма месечно);
- 12) новине;
- 13) часописе;
- 14) птице и кафезе;
- 15) перорез;
- 16) цепне марамце;
- 17) лулу и палидрвца;
- 18) музичке инструменте;
- 19) слике и рамове;
- 20) наивне игре, коцке;
- 21) прибор за бријање;
- 22) дрва и кости за ручни рад;
- 23) књиге по находу директора завода;
- 24) наслоњачу за љуљање и обичне столице;
- 25) пљуваоницу;
- 26) справе за гимнастику и т. д.

При том још нису поменути лепо простирачи и укусни столови, који чине ћелију такође угодном. Тако се живи скромно у ћелијским одајама. Баш и у најнепријатнијем простору да се пригодно удесити, кад има тепиха, столова, књига, слика и наслоњача. Цвеће, птице певачице и музичке инструменте не треба потцењивати, а из дневних новина да се одлично информисати о животу спољнега света.

Али пре свега отпала је пустиња самаштва. По два, три и више осуђеника станују по ћелијама и живе доста весело. Вечером се изводе разне музичке продукције, тако да изгледају као концерти, и ако су им хармоније сумњиве вредности. У ћелијама гори у вече до девет сати електрична светлост. Напорним радом могу осуђеници да зараде знатне суме новаца. Од пре неколико година укинута је и то, да им се међу маске на лице, кад излазе из ћелија.

И ако остали државни казни заводима у Сједињеним Државама нису једнаки са „Eastern Penitentiary“, ипак се ни у њима не може казати за дисциплину и поступање да су строги или груби. За време извесних часова ради се као у каквој фабрици, да би се добро зарадио. Па и у осталим, такође, није живот тако горак за осуђеника. Свуда налазимо велике библиотеке, док се редовна настава ретко где уредно предаје. Добрим владањем може осуђеник да заради краћење рока осуђене казне, и то служи као врло јак подстрек за добро владање. Док се за тај систем није знало, и док је владала јака строгост, многи су заводи имали готово стално побуне. Увођењем ових новина, стало се на пут томе злом стању. На место строгог поступања данас је дошла врло велика благост, која је и у американој публицици нашла својих противника и незадовољника.

Још хуманије се поступа са женама које су осуђене на робију. Нарочито пада у очи државни казни завод државе Illinois, који се налази у Joliet. Док су ћелије за људе мале и без украса, дотле ћелије за жене имају карактер лепих, видних соба са столовима, многим сликама, луткама, столицама за љуљање и т. д.

Краће казне издржавају се у „County jails или „houses of industry“, „houses of Correction“ и како се све још тамо зову. Што се тиче ових последњих, могу се упоредити са немачким кућама за принудни рад („Arbeitshäuser“). Они имају у се просјачке, скитнице и пијанице; па ипак се и у њима може наћи крадљиваца и т. сл. Осуде до две године нису ретке. Таквих завода има много и одлично су уређени. И ако је васпитни моменат мало запостављен, ипак влада кроз регулисан рад, а луксуз, који се често налази у робијашницама, избегнут је увек по овим заводима.

Болесну тачку американог казног заводства представљају „County jails“. Ако се хоће да нађе за њих згодан израз, онда их можемо назвати истражним затворима. У њима се држе злочинци, који очекују да буду осуђени. Па ипак и у њима издржавају краће казне, осуђени до на једну годину дана. Дакле у њима се налазе најразноврснији елементи.

Може се помислити, да је услед тога извршено тамо најстроже изоловање, али то баш није случај. Кад Митермајер у своме извештају за Бриселски Конгрес за казнене заводе каже, да у „County jails“ није на рационалан начин извршено изоловање злочинаца, и да нису добри рад и ред по њима, то је још и сувише благ

израз. Боље је рећи искрено, да у њима сада оскудева свако изоловање злочинаца, свака чистоћа, и да нема реда и регулација рада. Има изузетака, као што су такви заводи у Мазахузету и Њујорку. Али ипак то су изузети, који само могу да појачају жалостан упечаток мношине.

Посета тих истражних затвора пружа мало задовољства. Преко дана нису у употреби ћелије, у којима више злочинаца заједно станују; они се баве више по ходницима. Ту се гурају осуђеници и лармају као какве дивље хорде; у опште влада веселост, а омање туче прекрађују време. Често пута просе злочинци од посетилаца. Под изговором да ће за новац да купе марке, да би писали кући, моле странца за милостињу, па га после бесумње употребе на куповину дувана.

Кад је д-р Хер посетио један од тих завода, окупили су га злочинци, те је за једну марку (25 цента) купио један штампани напис од једног злочинца. Кад га је код куће разгледао, видео је, да је то штампана завршна одбрана једног злочинца, који је био осуђен на смрт за убиство гувернера. Ствар је била још код последње инстанције и он је очекивао још коначну одлуку. Исти је злочинац био представљен д-р Херу, који није знао ништа ближе о њему, и уз уобичајени стисак руке изразио му је своје радовање за посету, уверавајући га о својој невиности. Своју одају у заводу делио је са неколико малолетних затвореника.

Из овога што је изнесено излази, да о правоме реду нема ни говора. Па чак често нема за то ни могућности. По правилу чувара или и нема или их има само у малом броју. Затвореници су воћим делом остављени сами себи. Потребне радове, као н. пр. закључавање ћелија вечером, свршавају често осуђеници са кратким казнама. По томе се може замислити дух који тамо влада. Тако је исто рђав и ваздух и нечистоћа.

У књизи „Tramping wirth Tramps“ лепо је описано како живе затвореници по „County jails“ и како проводе време у својим „Känguruhklubs“. Такви клубови имају вид суда. Чланови су суда старији становници завода, и сваки нови дошљак бива саслушан о томе, колико има новаца и т. сл. Ако да драговољно готовину, онда му се половина милостиво враћа. У противном случају одузима му се све, па се у опште за рачун свију затвореника купи дувана и т. сл. Упорник бива за казну одређен да риба посуђе и свалазе га још и друге непријатности. Тако се насилним путем долази до другарскога односа међу самим затвореницима.

Баш и у мањим местима, где деликти затвореника нису тако тешке природе, истражни затвори нису за похвалу. А то је још горе у великим варошима, које су у исто време и центри злочиначкога света. Пример је за то Чикаго. Ту има злочиначких заједница каквих ни у једној другој вароши на свету. Свакога дана су новине пуне вести о извршеним разбојништвима и опасним крађама из прошле ноћи. Поторно је, да је посве опасно

вечером или ноћу ићи кроз извесне улице. Један тамошњи професор мисли, да тешко има једне куће у Чикагу, у којој није у току прошле године извршена опасна крађа. Може то бити и претерано, али ипак може послужити за илустрацију постојећег стања.

У истражном затвору у Чикагу (Cook county jails) поступа се са затвореницима, као по заводима где се осуђеници баве по ходницима и т. сл., само што је томе дат неки облик система. Директор тога затвора овако излаже своју теорију: Он заступа гледиште, да је међу истражним затвореницима 15 процената потпуно покварено и од штетног утицаја на остале затворенике. Даље су по његовом мишљењу 25 процента лако подобни да подлегну добрим упливима, док су 60 процената индиферентни и подложни различитим утицајима. Његова тежња није, да утиче на затворенике застрававајући их строгим дисциплином и грубим казнама, већ благошћу и љубазношћу; привилегијама хоће да повећа онај проценат 25 добрих, а да ослаби проценат 1 њавих. Ко се неће да повинује, томе се одузимају све привилегије, У те привилегије убрајају се: основна настава и војничко вежбање за малолетнике; за тим за све затворенике: употреба богате библиотеке, затворничко удружење („Moral Improvement Association“) и заједничке забаве са певањем, декламацијама, причама, дијалозима и играњем. Сем тога издаје се и један часопис у томе заводу.

(наставиће се)

Д. В. Вакић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине чачанске, актом својим Бр. 10.993, пита:

1. Код овог суда постоји тужба противу два жандарма овд. одреда за дело из § 348. казн. закона.

Моли се уредништво за објашњење у првом наредном броју, је ли суд овај надлежан да по овој тужби предузме ислеђење према туженим за ово дело, кад по § 4. полиц. уредбе општине извиђају и суде све кривице из III части крив. зак. у коју долази и дело, за које се жандарми туже, — или не, или тужбу противу њих дату по § 6. полиц. уредбе има послати њиховом командиру на даљи закони поступак, и

2. Код овог суда по званичној дужности предузета је истрага противу једног радника за дело из § 359. т. з. казн. закона. Службеник општински, који га је за исто реферисао, и ако је на дужност заклет, у реферату своме позвао се и на сведоке, који ће дело утврдити.

Именоване сведоке суд је испитао, и када је у смислу §§ 112. и 113. кривич. суд. пост. над њима хтео извршити заклетву, један сведок и ако је пред иследним сведоцима изјавио, да се на исказ

може заклету, категорички је одбио да се на дати исказ закуне, ведећи да нема тога, ко га може натерати на заклетву, из чега се јасно изводи, да он зна о ствари да сведочи, али неће истину да каже.

Моли се уредништво за објашњење: има ли право суд према овоме сведоку употребити пропис § 100. кривич. суд. пост., или не, кад у полицијској уредби за овако што није предвиђена казна?

— На ова питања одговарамо:

1. По члану 1. закона о жандармерији, жандарми су саставни део војске сталног кадра, и према томе они потпадају под војну дисциплину и војно судство, по одредбама дисциплинске уредбе и војно-судског закона, за све кривице, које учине док су под барјаком и у служби.

Како се и по § 24. полицијске уредбе војницима, у овом случају жандармима, суди од стране грађанских власти само за кривице које учине док су на одсуству, а овде није тај случај, то како тужбу тако и акта досадашњег извиђаја треба послати командиру одреда, па ће он даље учинити што треба према својој надлежности, и

2. Наређења § 100. крив. суд. поступка односе се на извиђај злочиних и преступних дела а не и на иступна.

За III част кривичнога законика важи као поступак полицијска уредба.

Она у својем § 35. ставља у дужност сведоцима, да власти кажу истину и оно на шта се могу заклету. Али ако оне неће да учине она не прописује начин, како ће се сведоци нагнати на заклетву.

Како, међутим, сведоца сведока не вреди ако није утврђена заклетвом, бар у оним случајевима, кад је осумњичена извесним околностима, онда је заклетва неопходно потребна.

Према томе мора се наћи начин, да се сведоци нагнају на заклетву.

Под разложном претпоставком, да сведок неће да се закуне због тога, што није казао истину, треба у свима овим случајевима узети да је лажном сведоцбom ишао на то да обмане власт, и предузети истрагу за дело из § 359. т. ј. кр. закона.

Ако сведок после овога положи заклетву, онда је дао доказа да није имао намере да обмањује власт те се неће ни казнити, а ако то не учини, онда је потврдио постојање дела и треба изрећи осуду, у ком случају, његова сведоца за дело, по коме је ову дао, не би требало да има вредности.

Ово је, признајемо, једна незгодна мера, али опет од оних, које ће сузбити и лажно сведочење и тврдоглавство појединаца.

II

Суд општине брзо-паланачке актом својим Бр. 4099, пита:

„Општина ова има у оvd. варошици један плац заграђен оградом, који је дала под закуп.

Закупцу су чиниле штету у усевима кокошке околних комшија. Он је код

усева на два три места метнуо пројино брашно помешано са содом за прављење сапуна. Једном комшији од тога полиписале су кокошке, и он тражи да се закупац казни и да му накнади штету.

У тач. 14. § 375. крив. закона одобрено је да закупац може кокошке побити; може ли се на ово применити и тровање, — ако не може онда по коме би се §-фу крив. закона имао закупац за ово казнити, да ли по § 179. под а крив. закона, или ком другом.

Част је суду учтиво умолити уредништво за објашњење.“

— На ово питање одговарамо:

Ако се утврди, да је закупац општинског плаца опомињао суседе да своје кокошке затворе и чувају, како му не би правиле штете, па они то нису хтели учинити, онда је он имао права да их побие у смислу последњег става § 375. крив. закона.

Који ће баш начин избрати да то учини — да ли пушку или отров, то је ствар његовога нахођења, у колико само од начина извршења не би могло бити опасности за другога.

Ни у ком случају овде не стоји дело из § 119. под а, јер он тражи да је у питању људски живот, а не животиња.

У осталом нека суд прочита и објашњење дато општини драгобрањској у бр. 13. „Полицијског Гласника“ за 1907. годину под II, па ће му ова ствар бити јаснија.

III

Један општински деловођа пита:

1. У овој општини, извесно лице осуђено је на три дана затвора за дело из § 375. а. крив. закона, и пресуда је извршеном постала.

Ово лице долази у ред поштенијих и отменијих грађана у овој општини, па зато сматра за уреду части и понижење, да овај рок казне одлежи у затвору, но тражи код општинскога суда, да му се казна затвора замени новчаном казном, јер би га вели било срамота пошто до сада у затвору није било.

Молим уредништво да ми изволи објаснити.

1. Да ли се пропис § 315—318. кривичног закона, може у замени новчане казне, примењивати и на осуде изречене горњим §-ом, или се казне затвора могу по пропису §§ 315., 316. и 317. кривич. закона, и имају примењивати, — само код оних лица, које је општинска власт по званичној дужности, а по части трећој кривичног закона, на извесне казне затвора осудила. Пресуда ће ова у скоро да застари, с тога ће изволети уредништво у што краћем року одговорити.

2. Постоји случај често, да извесни школски одбори основних школа, изричу казну новчану над ђачким родитељима, за изостанак своје деце — ђака од походе школе, а по закону о народним школама; па када управитељи школа, сprovedу акт општинском суду, односно председнику школског одбора на извршење казне у законом року, поједини кметови при наплати ових казни

од кажњених ђачких родитеља, и ако су овим сиротнога стања, — извршују ове казне путем продаје најнужнијег покућанства и ствари, а чак за веће казне покушавају, преко 10 динара да и земљу узимају у попис, и на тај начин казну да изврше, а неће код оваквих лица да новчану казну замене казном затвора, по законским прописима.

Молим уредништво, за објашњење, што скорије.

1. Да ли се за овакве осуде, могу и лицима која су сиротнога стања и плаћају испод 10 динара непосредне порезе без пореза на личност, продавати најнужније ствари и покућанство, па чак и земља у крајњем случају узимати у попис, или се оваква лица имају узети под заштиту § 471. грађанског судског поступка, а изречена повчана осуда заменити у казну затвора.

2. Ако оваква лица имају закону заштиту из тачке 2., али кметови над истима ипак и по одупирању лица сиротних, несавесно и незаконито ове извршују, онда шта иста треба да раде у таквом случају и којој власти треба да се обрати за своју заштиту?«

— На ова питања одговарамо:

1. По § 15. и 16. полициске уредбе, за кривце из § 375. а. крив. закона, власти морају примити замену казне затвора новцем у смислу § 49. поменутих уредбе и § 315. крив. закона, и

2. Свима оним ђачким родитељима, који плаћају испод 15 динара непосредног пореза, не рачунајући ту порез на личност и државне прирезе, мора се заменити новчаном казном затвором или радом на општинским пословима онако, како прописује чл. 24. зак. о народним школама, кадгод они то сами затраже или кад се наплата не би могла извршити без продаје њихове имовине.

Кметови који не би хтели примити ову замену, него би продавали имовину осуђених, били би одговорни по чл. 28. Устава земаљског.

Треба прочитати о овоме и ранија обавештења, као и оно у бр. 11. „Полиц. Гласника“ за ову годину.

IV.

Суду општине урочичке одговара се, да предњи одговор важи и за њега пошто је и он поставио слично питање.

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Криминалитет у Француској. Криминалитет све више расте, и ко зна где ће се зауставити! И саме јавне власти не крију више своју узнемиреност због овога. Полиција је немоћна, и она то признаје, а министар правде у општем извештају криминалне администрације за 1905. год. не показује се ни мало спокојан, и констатује, са жалашћу, да се за последњих пет год. број кривичних дела у опште увећао са 55.000.

Са непронађеним кривичним делима стоји још горе. Број њихов стално расте и износи: 96686 у 1901. год.; 97522 у 1902.

год.; 101.151 у 1903. год.; 105.998 у 1904. год. и 107.710 у 1905. год. Како број кривичних дела која су дошла пред суд у 1905. год. износи 129.255, то значи да скоро половина злочина и престапа остаје некажњена

У Паризу су се морали удвојити апелациони судови и створити још четири нове истражне судије. *Крвни злочини* нарочито су се увећали у прошлој петогодишњој периоди. Број *убистава без предумишљаја*, који је у 1901. год. износио 163, порастао је: у год. 1903. на 222; у год. 1904. на 230, и у год. 1905. на 274. Број *убистава са предумишљајем*, који је у 1901. год. износио 150, попео се у 1905. год. на 165. *Тешке телесне повреде*, које су имале за последицу смрт, која се није желела, попеле су се у истој периоди од 145 на 171, а *оцеубиства* од 9 на 12. Ако се суђеним злочинцима додаду и они, чији извршиоци нису пронађени, или су пуштени из недостатка доказа, онда ће број злочина у 1905. год. изнети 1075 према 775 у 1901. год., а ово страховито увећање износи нешто више од 35%.

Али оно, што нас нарочито мора узнемиравати, то је криминалитет малолетника, управ дечји криминалитет, који заузима све већа места у цифри општег криминалитета. Од 274 убистава без предумишљаја, суђених у 1905. год., њих 65 била су дело малолетника од 16 до 21 год.; од 165 убистава с предумишљајем, на малолетнике је долазило 35; од 175 телесних повреда, које су проузроковале смрт, малолетници су извршили 26, а од 12 оцеубистава, њихова су 5. Број француске популације (људи и жена) преко 21 год. старости износи 24.406.244, а број малолетника између 16 и 21 год. 3.248.598. Излази, према овоме, да је криминалитет малолетника сразмерно много већи од криминалитета одраслих. Изузетак од овога чине преваре, за чије се извршење захтева много већа развијеност духа.

У опште узев може се казати, да на 10.000 становника први дају 2·7 осуђених и 16·3 оптужених, а други 3·7 и 18·8. Злочиначки регрути, у које не убрајамо малолетнике испод 16 год., већ само оне, који се могу назвати „деца трупе“ у злочиначкој војсци, много су опаснији од својих старијих.

Прегледајмо у кратко напредак дечјег криминалитета за последње три четврти века. Ево страховитих цифара, које нам пружа званична статистика:

У год. 1830. број малолетних криваца, у доба између 16. до 21. год., износио је 6.979; у 1850. год. 13.910; у 1870. год. 19.684; десет година доцније 23.319; у 1890. год. 27.309; у 1900. год. 30.485, и у 1905. год. 31.447.

Напредовање дечјег криминалитета за последње три четврти века износило је, дакле, 450%. Оно би се још и могло разумети, да је прираштај популације био у истој сразмери, али се она у овом периоду времена само удвојила. Остављамо самим читаоцима да, према овоме, изводе закључке.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Јовица Видановић, звани „Јован Пауновић“, земљоделац из Вољује, среза звишког, има да одговара за опасну крађу код начелника среза звишког, али се налази у бегству. Јовица је стар 22 године, средњег раста, сувоњав, жутих очију, у десној вилицы нема секутиће и очњаке. Денеша начелника среза звишког Бр. 10499.

Милан Марковић, судски бегунац, родом из села Великог Лаола, **Милоје П. Радојичић**, земљоделац, из Везичева, и **Милић Ј. Томић**, земљоделац, из Великог Лаола, среза млавског, ноћу између 3. и 4. овог месеца опкољени од патроле у селу Великог Лаола, убили су једног општинског послужитеља и ранили једног жандарма, и по извршењу дела побегли. **Милан** је стар 20 година, омален, дежмекаст, у лицу плав; **Милоје** је стар 21 годину, средњег раста, у лицу плав; **Милић** је стар 19 година, омален, црне косе, очију црних. Сва тројица имају обично сељачко одело, а Милан и Милоје наоружани су карабинима и револверима. Акт начелника среза млавског Бр. 18946.

Алекса Урошевић, циганин, ковач из Соко-Бање, који је решењем крушевачког првостепеног суда од 3. августа 1904. године стављен под суд и у притвор због опасне крађе, па из притвора побегао 6. маја исте године, ни до данас није пронађен. Алекса је стар 28 година, средњег раста, у обичном оделу. Акт крушевачког првостепеног суда Бр. 10737.

Алфреда Бенвејера, радника, који има да одговара за лаку телесну повреду, тражи квартал палилулски актом Бр. 11896. Алфред је стар 29 година, средњег раста, добро развијен, у лицу плав, очију црних.

Полицијске и општинске власти треба ова лица што живље да потраже.

КРАЂЕ СТОКЕ

Радомиру Штављанину, земљод. из Качулица, среза трнавског, 2. овог месеца украђена су са наше два вола. Један је волаке зелене, матор 5 година, цветаст, а други је слаке сиве, матор 8 година. Акт начелника среза трнавског Бр. 14492.

Панти Зарићу, земљод. из Кнића, среза гружанског, ноћу између 6. и 7. овог месеца украђена је једна кобила, матора 7 година, слаке беле, на глави и левој плећи има првене неге, на леђима има ране од убоја, са жигом положено „К“. Акт начелника среза гружанског Бр. 22259.

Сими Раденковићу, земљод. из Волниша, среза лужничког, украђен је један коњ, матор 7 година, доратаст, цветаст, са жигом „О“. Денеша начелника среза лужничког Бр. 8469.

Маринку Ђурићу, земљод. из Бердуја, среза лужничког, ноћу између 31. прошлог и 1. овог месеца украђен је један коњ, матор 10 година, слаке мрке, са жигом „О“. Денеша начелника среза лужничког Бр. 7231.

Николи Марковићу, земљоделцу из Суботице, среза ресавског, ноћу између 4. и 5. овог месеца украђена је једна крава са телом и једна јуница. Крава је матора 6 година, цветаста; теле је матора 6 месеци, шарене длаке; јуница је матора 2 године, сиве длаке. Депеша начелника среза ресавског Бр. 18081.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове покрађе.

КО ЈЕ ОВО?

5. овог месеца нађен је у «Дивљем Пољу» код окружне крагујевачке пољопривредне станице, у атару општине крагујевачке, један леш, чију фотографију износимо, и чија идентичност још није утврђена. Истрагом и протоколом секције утврђено је да је непознати умро услед угушења угљен-диоксидом, па је затим донет на «Дивље Поље». Непознати је младић



од својих 16—17 година, средњег раста, у одећу какво се носи у околини Владичиног Хапа, у округу врањском. Ко га познаје моли се да то јави својој најближој полицијској власти, која ће у смислу кривичног судског поступка констатовати то протокарно, и протокол одмах послати начелству округа крагујевачког с позивом на акт Бр. 20.197.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Од пре извесног времена у Крагујевцу стално живи **Милосав Бранковић**, без занимања, родом из села Драче, среза гужанског, који је својим раскалашним животом пао свакоме у очи. И ако без занимања, увек је био лепо одевен и живео као какав богат пензионер. Грађанима се представљао као наследник једне добре масе и имао је пријетну у друштву. Поред раскалашног живота

који је проводио у Крагујевцу, имао је «страст» да чини «излете» у околини и другим варошима, на којима је пробављао обично по неколико дана и отуд се враћао увек весео и с пуном кесом. Нешто раскалашан живот а нешто и ти чести излети изазвали су сумњу код грађанства и полиције, која је отпочела обратити мало већу пажњу на њега.

18. прошлог месеца Милосав је учинио последњи излет до Пирота, ради «уживања» у лепоти Сићевачке Клисуре, али се на овом путу рђаво провео. Те ноћи извршено је у Пироту више опасних крађа, што је за Пирот необична ствар, и после кратког времена утврђено је, да нико други није извршилац тих крађа него «путник» који је одмах стављен у притвор и под истрагу.



По сазнању овог догађаја, свима његовим познаницима постало је јасно, од куда је Милосав прибављао средства за онакав раскалашан живот и зашто је чинио често излете.

Изнесећи Милосављеву фотографију, позивамо све полицијске и општинске власти, а и приватне молимо, ако би што год знали о њему или би у његовој фотографији упознали извршиоца каквог кажњивог дела, да о томе известе начелство округа пиротског с позивом на акт Бр. 12083.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Код начелника среза студеничког налази се у притвору и под истрагом због крађе коња **Станко Јојић**, земљоделца из Вионице. Код њега је изђена једна крађена кобила, матора 10 година, длаке доратасте, без жига и роваша. Позивају се све полицијске и општинске власти да потраже сопственика ове крађене кобиле. Депеша начелника среза студеничког Бр. 16932.

Ноћу између 31. прошлог и 1. овог месеца нађен је у вароши Горњем Милановцу, један мангун коњ, длаке доратасте, цветаст. Акт начелства округа рудничког Бр. 8859.

У атару општине дражевачке, среза посавског округа београдског, нађене су две мангун кобиле. Једна је кобила длаке дората-

сте, обичне величине, без роваша, а друга је длаке црне, обичне величине, брњаста, без роваша. Депеша начелника среза посавског округа београдског Бр. 14937.

У атару општине клокочевачке у срезу поречком, нађен је један мангун во, длаке сиве, средње величине, у лево око ћорав. Депеша начелника среза поречког Бр. 9073.

Т Р А Ж Е С Е

Милош и Михаило Милојевић, земљоделци из села Милатовца, среза хомољског, још 3. овог месеца отишли су у срезове млав-

ски и рамски, да траже своје покрађене свиње, али се ни до сада нису вратили у своје место пребивања. **Милош** је стар 45 година, средњег раста, косе риђе, очију плавих; од одећа има један грудњак, два гуњчета од старог сукна, чакшире од белог сукна, на глави црну шубару, на ногама пресне опанке; **Михаило** је стар 40 година, високог раста, косе и бркова риђих, очију зелених; од одећа има један грудњак од црна сукна, два црна гуњчета, беле чакшире, на глави црну шубару, а на ногама пресне опанке. Како се сумња да су убијени, то се позивају све власти да их потраже и о резултату тражења известе начелника среза хомољског с позивом на депешу Бр. 11307.

Душана Миловановића, кога је нестало 1. овог месеца, тражи квартал врачарски актом Бр. 16894, ради предаје родитељима. Душан је стар 11 година, омазеног раста, у лицу плав, косе плаве, очију зелених; од одећа има: зимски капут од белог штофа, плаве панталоне, на глави црн качкет, а на ногама ципеле. Пронађеног треба упутити поменутом кварту.

Танасија сина Марије Ђорђевић, удове из Београда, кога је нестало 2. овог месеца, тражи Управа града Београда актом Бр. 46862. Танасије је стар 9 година. Пронађеног треба упутити Управи града Београда.